

РЕШЕНИЕ

№ 3804

гр. София, 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 26.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **3721** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Л. Ц. Г. срещу Заповед № 130 от 28.02.2020 г. на Началник отдел ИОХУСУ, Дирекция „Социално подпомагане“- Л. и Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛП/2501О/ФП/И/03.01.2020 г. Началник отдел ИОХУСУ, Дирекция „Социално подпомагане“- Л..

В жалбата е посочено, че оспорените административни актове са незаконосъобразни. Твърди се, че са налице многобройни административни актове с неясно и противоречиво съдържание, издадени по повод месечната ѝ финансова подкрепа по ЗХУ. Излага аргументите си в тази насока. Моли съда да измени при условията на евентуалност да отмени обжалваните актове, така че да получи полагаща ѝ се месечна финансова подкрепа по ЗХУ в размер на 25 на сто от линията на бедност, за полагащия ѝ се период.

В съдебно заседание жалбоподателката лично и чрез процесуалния си представител, поддържа подадената жалба, ведно с уточненията и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждането на разноски за платена държавна такса, както и адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т.1, т. 2 от Закона за адвокатурата, както е посочено в представеното пълномощно. Допълнителни подробни аргументи са изложени в писмени бележки.

Ответникът– началник отдел ИОХУСУ при дирекция „Социално подпомагане“- Л. на ДСП-Л.– в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител оспорва

подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, III отделение, 73-ти състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 27.02.2019 г. с вх. №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/2501 е депозирано от Л. Ц. Г. в Дирекция „Социално подпомагане“ - Л. заявление-декларация за отпускане на месечна финансова подкрепа по чл.70 и по чл. 72, т. 2-5 за целева помощ от ЗХУ, в което е декларирано, че същата притежава ЕР на ТЕЛК №2628 от 07.12.2006 г., с пожизнен срок и определена трайно намалена работоспособност от 90,6% без чужда помощ /л.37/. В заявлението е посочила, че има последващо ЕР на ТЕЛК №2759 от 12.11.2018 г., издадено по повод на преосвидетелстване, в което видът и степента на увреждане е 50%.

ЕР на ТЕЛК №2759 от 12.11.2018 г. е обжалвано пред Националната експертна лекарска комисия (НЕЛК), която със свое решение №0921 от 28.06.2019 г. е потвърдила ЕР на ТЕЛК и е определила 50% степен на увреждане. Решението на НЕЛК е обжалвано пред АССГ и с Решение №5714 от 21.10.2020 г. по адм.д.№12585/2019 г. е отхвърлена жалбата на Л. Г. против Експертно решение № 0921 от заседание № 110/28.06.2019г. на Националната експертна лекарска комисия Специализиран състав по неврологични и УНГ болести. Това решение е обжалвано пред Върховния административен съд на Република България с жалба с вх. №35644/12.11.2020 г., във връзка, с която е образувано д.№428/2021 г. по описа на ВАС, Шесто отд..

По повод подаденото заявление- декларация е издадена Заповед №ЗХУ/Д-С-ЛЦ/2501 от 08.04.2019 г. на и.д. директор на „Социално подпомагане“ - Л., с която е отказана месечната финансова подкрепа по чл. 70 от ЗХУ. Заповедта е потвърдена с Решение №22-РД06-0117 от 14.05.2019 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане - С.-град, но е отменена с Решение №6255 от 25.10.2019 г. на АССГ, Трето отделение, 62 състав, по адм. д. №6116/2019 г., като преписката е върната на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Л. за ново произнасяне.

В изпълнение на съдебното решение са издадени заповед №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП от 06.12.2019 г. /л.12/ и заповед №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/250101/ФП от 06.12.2019 г. /л.51/ на упълномощено от директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Л. длъжностно лице. С първата заповед на Г. е отпусната месечна финансова подкрепа по чл. 70, т. 1 от ЗХУ в размер на 24,36 лв., считано от 01.02.2019 г. до 30.06.2019 г., а с втората заповед е отпусната месечна финансова подкрепа в същия размер, считано от 01.07.2019 г. до 31.07.2024 г., въз основа на индивидуална оценка на потребностите от 06.12.2019 г., изготвена на основание чл. 21, ал. 2, т. 5 от ЗХУ поради наличието на ново ЕР на НЕЛК №0921/28.06.2019 г. Същите са оспорени от жалбоподателката.

С обжалваната в настоящото производство Заповед №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП/И/ от 03.01.2020 г. на Началник отдел ИОХУСУ /л.15/ /упълномощен със Заповед № 2203-РД01-0128/01.10.2019 г. от директор на АСП-л.14/ е изменена със Заповед №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП от 06.12.2019 г., в частта относно началната дата на отпускане на месечна финансова подкрепа, като в полето „считано от дата“ вместо 01.02.2019 г. се чете 01.01.2019 г., като в мотивите е посочено: „Установена

счетоводно- техническа грешка в Заповед №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП от 06.12.2019 г.“.

Заповед №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП/И/ от 03.01.2020 г. на Началник отдел ИОХУСУ е оспорена по административен ред пред Директора на РД“СП“-С. с жалба вх. №2203-94Л-00-0189/27.01.2020 г. /л.55-57/.

С Решение № 22-РД06-0034 от 18.02.2020 г. на и. д. директор на Регионална дирекция социално подпомагане- С.-град /л.20-25/ /съгл. Заповед №ЧР-5 946/30.12.2019 г./, постановено по жалба чрез ДСН Л. от 27.01.2020 г.. е отменена Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП/И/ 03.01.2020 г. на Нач. отдел ИОХУСУ Дирекция „Социално подпомагане“ - Л., с която се изменя Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП/ 06.12.2019 г. на Нач. отдел ИОХУСУ Дирекция „Социално подпомагане“-Л. в частта относно размера на отпуснатата от 01.01.2020 г. /погрешно посочено вместо 01.01.2019 г./ месечна финансова подкрепа в размер на 24,36 лв. на основание чл. 70, т. 1 от Закона за хората с увреждания (ЗХУ). По този начин остава датата, считано от 01.01.2019г. до 30.09.2019 г. Всъщност със Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП/И/ 03.01.2020 г. не се променя размера на финансовата подкрепа, той е същия като в Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП/ 06.12.2019 г., а се променя датата считано от 01.01.2019 г. вместо 01.02.2019 г.

С другата оспорена в настоящото производство Заповед № 130 от 28.02.2020 г. на Началник отдел ИОХУСУ при Дирекция „Социално подпомагане“– Л. /л.18/, на основание чл.25, ал.1 ЗХУ, във вр. с чл.65, ал.1 и чл.66 от Правилника за прилагане на Закона за хората с увреждания и въз основа на изготвена индивидуална оценка на потребностите с вх. №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП от 28.02.2019 г./л.13/ е отпусната месечната финансова подкрепа по чл. 70 от ЗХУ в размер на 57.20, считано от 01.01.2019 г. до 30.06.2019 г.. В мотивите на заповедта е посочено: „Предвид Решение № 22-РД06-0034 от 18.02.2020 г. на РДСП и съгласно изискванията на §7, ал.3 от ПРЗ на ЗХУ за отпускане на по- благоприятен размер, сумата за периода м.01.2019 г. – м.06.2019 г. следва да бъде в размер на 33.90 лв./социална пенсия за инвалидност, получавана от НОИ/. Сумата за доплащане е в размер на 9.54 лв. на месец /57.24 лв. за шест месеца/.

До делото е приета административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства. Приложено от жалбоподателя е и Решение №2471/13.04.2021 г. по адм.д. №1907/2020 г. на АССГ, с което са отменени Заповед №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/25010/ФП от 06.12.2019 г. и заповед №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/250101/ФП от 06.12.2019 г., което не е влязло в сила.

В хода на съдебното производство, в проведено съдебно заседание на 26.05.2021 г. е представено от жалбоподателката окончателно Решение №5639/11.05.2021 г. по адм. д. №428/2021 г. на Върховния административен съд на Република България, Шесто отделение, с което е отменено Решение №5714 от 21.10.2020 г., постановено по адм.д. 2585/2019 г. на АССГ, и е отменено Експертно решение №0921 от заседание №110 от 28.06.2019 г. на НЕЛК.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал.1 от АПК, от страна, имаща правен интерес от оспорване, срещу индивидуални административни актове, подлежащи на съдебен контрол, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове

съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Съгласно чл. 81 от ЗХУ, редът за отпускане, изплащане, изменяне, спиране, прекратяване и възобновяване на финансовата подкрепа се определя с правилника за прилагането на закона. Според чл. 66, ал. 1 ППЗХУ месечната финансова подкрепа се отпуска, изплаща, изменя, спира, прекратява и възобновява със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или на оправомощено от него длъжностно лице от 1-во число на месеца, следващ промяната в обстоятелствата. Съдът приема, че оспорените ИАА са издадени от компетентен орган, предвид Заповед №2203-РД01-0128/01.10.2019 г. на директор на АСП, с която е определена С. Г.-началник отдел „Индивидуална оценка на хора с увреждания и социални услуги“ в Дирекция „Социално подпомагане“- Л., да подписва заповеди за отпускане, спиране, прекратяване, възобновяване и изменяне на месечна финансова подкрепа по чл.69, т.1 ЗХУ, както и заповеди за отпускане по 3..

Съгласно чл. 69 ЗХУ финансовата подкрепа за хората с увреждания се състои от два компонента: 1. месечна финансова подкрепа съобразно степента на увреждането; 2. целеви помощи съобразно вида на увреждането.

Според чл. 70 ЗХУ право на месечна финансова подкрепа по чл. 69, т. 1 имат хората с трайни увреждания над 18-годишна възраст, както следва:

1. от 50 до 70,99 на сто степен на увреждане – в размер 7 на сто от линията на бедност;
2. от 71 до 90 на сто степен на увреждане – в размер 15 на сто от линията на бедност;
3. над 90 на сто степен на увреждане – в размер 25 на сто от линията на бедност;
4. над 90 на сто степен на увреждане с определена чужда помощ, които получават пенсия за инвалидност поради общо заболяване или поради трудова злополука или професионална болест – в размер 30 на сто от линията на бедност;
5. над 90 на сто степен на увреждане с определена чужда помощ, които получават социална пенсия за инвалидност – в размер 57 на сто от линията на бедност.

В §1, т.2 ДР на ЗХУ /в относимата редакция/ е дадена дефиниция на "Хора с трайни увреждания"- лица с трайна физическа, психическа, интелектуална и сетивна недостатъчност, която при взаимодействие с обкръжаващата ги среда би могла да възпрепятства тяхното пълноценно и ефективно участие в обществения живот, и на които медицинската експертиза е установила вид и степен на увреждане 50 и над 50 на сто.

Съгласно §6, ал.2 ПЗР на ЗХУ до 31 март 2019 г. включително хората с трайни увреждания имат право на месечна финансова подкрепа по чл. 70 и/или целеви помощи по чл. 72, т. 2 – 5, въз основа на заявление-декларация по образец, утвърден от изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, като индивидуална оценка на потребностите не се изготвя. Заявлението-декларация се подава в дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на човека с увреждане, към което се прилагат медицински документи или експертно решение на ТЕЛК или НЕЛК /ал.3/.

Съгласно § 7, ал.1 РЗР на ЗХУ от 1 януари 2019 г. социалните пенсии за инвалидност, изплащани съгласно § 22т от преходните и заключителните разпоредби на Кодекса за социално осигуряване, се прекратяват служебно от Националния осигурителен институт на основание чл. 96, ал. 1, т. 4 от Кодекса за социално осигуряване и на

лицата, които са получавали тези пенсии, от 1 януари 2019 г. Агенцията за социално подпомагане изплаща сума в размера на месечната финансова подкрепа по чл. 70, като индивидуална оценка на потребностите по чл. 20 не се изготвя. А в ал.3 е заложено, че в случай че определената месечна финансова подкрепа по ал. 1 и 2 е в по-малък размер от изплащаната до влизането в сила на закона, се отпуска по- благоприятната за лицето. В ал.6 е визирано, че в едномесечен срок от обнародването на закона Националният осигурителен институт предоставя на Агенцията за социално подпомагане информация за лицата, чиито социални пенсии за инвалидност се прекратяват по ал. 1 по ред, определен със споразумение между двете институции. Според § 22т. от ПЗР на КСО социалните пенсии за инвалидност, отпуснати с начална дата до 31 декември 2014 г. и изплащани на основание заличеното изречение второ на чл. 101, ал. 3а /“Когато една от пенсиите е социална пенсия за инвалидност, тя се изплаща в размер 25 на сто/, продължават да се получават в определения им към тази дата размер до изтичане на срока, за който са отпуснати.

В разглеждания случай очевидно между страните няма спор относно правото на лицето на социална помощ.

Спорът се концентрира относно размера, срока и правното основание на отпусната помощ.

Настоящата инстанция намира, че оспорените заповеди, не съдържат /не се излагат/ фактически основания относно обстоятелство защо се определя именно такъв размер и срок на помощта. Няма данни съдържащите се в преписката доказателства да са подложени на обсъждане. Безспорно фактическите основания за издаването на акта следва да се сочат в самия акт, което е императивно изискване на разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Липсата на такива в процесния административен акт е съществено нарушение на изискването за форма на административния акт /чл.59, ал.2, т.4 от АПК/ и представлява самостоятелно отменително основание по смисъла на чл.146, т.2 от АПК. Липсата на фактически основания /мотиви/ на издадения индивидуален административен акт от една страна води до ограничаване правото на защита на адресата на акта да узнае въз основа на кои факти административният орган прилага съответните правни разпоредби, като приема, че следва да отпусне помощ, а от друга страна възпрепятства и извършването на съдебната преценка относно материалната законосъобразност на оспорения акт. Действително, мотивите към административния акт могат да се излагат и в друг документ, различен от самия акт, но административният акт трябва да препраща към този документ, а такъв по делото липсва.

Отделно от това оспорваните актове са и материално незаконосъобразни, като постановени в несъответствие с целта на закона.

По делото не се спори, че с последното издадено експортно решение /ЕР/ № 2579/12.11.2018г., издадено от Първи състав на ТЕЛК към МБАЛ– С. ЕАД на жалбоподателката е определена степен на увреждане 50%.

Действително, в разпоредбата на чл. 112, ал. 9 от Закона за здравето, е визирано, че обжалването по реда на ал. 1- 8 на експертните решения за трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане на органите на медицинската експертиза не спира изпълнението им, т. е. законът придава предварителна изпълняемост на тези експертни решения, независимо от обжалването им. Следва обаче да се съобразят и целите на

ЗХУ, разписани в чл. 2, т. 2 и т. 4 от ЗХУ, а именно да се създадат условия за социално приобщаване на хората с увреждания и да се предоставя подкрепа за хората с увреждания и техните семейства, в т.ч. чрез социално - икономическа защита по чл. 4, т. 3 във връзка с чл. 5, ал. 2, т. 6 ЗХУ под формата на финансова подкрепа по чл. 70 от ЗХУ, подлежаща на постоянно изплащане до настъпване на предвидено от закона основание за нейното прекратяване. Следва органа да се съобрази и с Конвенцията за правата на хора с увреждания (приета от Общото събрание на Организацията на обединените нации на 13 декември 2006 г. (Резолюция A/RES/61/106), ратифицирана със закон, приет от 41-ото НС на 26.01.2012 г. - ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г. и издадена от Министерството на труда и социалната политика, обн., ДВ, бр. 37 от 15.05.2012 г., в сила от 21.04.2012 г.). Направеното с ЕР на ТЕЛК преосвидетелстване не води до промяна на датата на инвалидизиране, а степента на ТНР, макар и променена не води до липса на критериите, необходими за отпускане на месечната финансова подкрепа по чл. 70 от ЗХУ. Анализът на посочените разпоредби в тяхната съвкупност показва, че като социално-икономическа защита финансовата подкрепа по чл. 70 от ЗХУ се полага ежемесечно на лицата, чийто вид на увреждане или степен на намалена работоспособност налагат финансова подкрепа за покриването на съответните допълнителни разходи. Уредбата отговаря на целта по чл. 2, т. 2 и т. 4 от ЗХУ да се създадат условия и гаранции за социална интеграция на хората с увреждания чрез тази подкрепа като форма на социално-икономическа защита по чл. 5, ал. 2, т. 6 ЗХУ. Същата е дължима от държавата, докато съответното правоимащо лице с трайно увреждане по § 1, т. 2 от ДР на ЗХУ има нужда от нея поради вида на увреждането си по § 1, т. 2 от ДР на ЗХУ и/или степента на намалената си работоспособност. В случая изменението на степента на трайно намалена работоспособност, не е такова, което да води до преминаване под процента нормативен минимум за правото на месечно финансово подпомагане. Противното тълкуване би могло да доведе до абсолютно неприемлив резултат, лице с трайно увреждане по § 1, т. 2 от ДР на ЗХУ да бъде "санкционирано" за това, че не по негова вина ТЕЛК/НЕЛК неправомерно са издали експертни решения, в случай, че бъде отменено. В конкретния случай, с окончателен съдебен акт- Решение №5639/11.05.2021 г. по адм. д. №428/2021 г. на Върховния административен съд на Република България, Шесто отделение, е отменено Решение №5714 от 21.10.2020 г., постановено по адм.д. 2585/2019 г. на АССГ, и е отменено Експертно решение №0921 от заседание №110 от 28.06.2019 г. на НЕЛК.

Съгласно чл.142, ал.2 АПК установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. По смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК факти от значение за делото могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта и които с обратна сила променят правното значение или отменят съществуването на фактите, въз основа на които органът е взел решението си. Това могат да бъдат правни норми, на които законодателят е придал обратно действие и те регулират по друг начин определен факт, или съдебно решение, което с обратна сила отменя акт, който е фактическо или правно основание за издаване на оспорения акт, или отрича с обратна сила факт, на който органът се основава, за да постанови акта си, или акт, който е фактическо или правно основание за издаване на оспорения акт е отменен или оттеглен от издалия го орган. В случая с окончателния съдебен акт е отменено посоченото експертно решение, послужило като основание за определяне на месечната финансова подкрепа.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспорените заповеди като незаконосъобразни следва да бъдат отменени, като преписката следва да се върне на административния орган за ново произнасяне по заявлението- декларация на жалбоподателя, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в мотивите на настоящото решение.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 10 лв., представляващи държавна такса и на основание чл. 38, ал.1, т. 2 и 3 от Закона за адвокатурата вр. чл. 8, ал.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения следва да се определи адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 73-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Ц. Г. Заповед № 130 от 28.02.2020 г. на Началник отдел ИОХУСУ, Дирекция „Социално подпомагане“- Л. и Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/2501О/ФП/И/03.01.2020 г. Началник отдел ИОХУСУ, Дирекция „Социално подпомагане“- Л..

ИЗПРАЩА делото като преписката на Началник отдел ИОХУСУ в Дирекция "Социално подпомагане"- Л. за ново произнасяне, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Дирекция "Социално подпомагане" - Л., да заплати на Л. Ц. Г.,

направените по делото разноси в размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховният административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: